

Иван Вазов
Първий сняг

В детинството ми, в онуй време,
кога животът ни е драг.
Как силно тупкаше сърце ми,
когато виждах първий сняг!

На зимата видът суровий
и първий студ, и ближний мраз
хилядо радости по-нови
възбуждаха у мен тогаз.

Шейната си аз бързо стягах
и грижа що е без да знам,
по мекий сняг с другари бягах
ил с валки биехме се там.

О, дни детински, дни благати!
О, драги, румени деца,
тъгите вам са непознати,
смехът играй ви по лица.

За вас са песни и пръзалки,
за вас е шум, живот и свет,
о, радвайте се, дор сте малки,
че няма радост занаяред.

Но ей детинство ми премина
и първий сняг си пак вали,
настана студ и таз година,
но туй ме веч не весели.

Аз мисля, мисля за ония,
които дзъзнат на студа,
които в крайна оскъдия
кълнат си дните на света.

Аз мисля бедните вдовици,
без хляб, без покрив що тъжат,
и тамо голите темници,
де мойте братия лежат.

И тия, що за зли неволи

е господ на света пратил,
и тез, които гладни, голи
посрещат Коледа, Васил.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4791>]